

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Milana Šámala**, IČ 867 68 204, místo podnikání Nové náměstí 705, 411 08 Štětí, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem v Karlových Varech, Polská 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2011, č.j. 14655/SČaKŽÚ/2010-3, JID 4376/2011/KUUK,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2011, č.j. 14655/SČaKŽÚ/2010-3, JID 4376/2011/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17.9.2010, č.j. MULNCJ 84583/2010, kterým byla žalobci podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“) uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč za porušení čl. 2 odst. 1 obecně závazné vyhlášky města Louny č. 2/2009, o stanovení závazných podmínek pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných kulturních podniků včetně tanečních zábav a diskoték a jiných kulturních akcí v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku ve městě Louny (dále jen „vyhláška“), neboť dne 27.7.2010 a dne 1.8.2010 v Lounech, ulice Poděbradova 1135, kde se nachází diskotéka Imperium (dále jen „diskotéka“), pokračoval v hudební

produkci, ačkoliv tato byla v uvedených dnech povolena vyhláškou jen do 2.00 hod a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

V žalobě konstatoval, že má na rozdíl od žalovaného za to, že se v jeho případě jedná o soukromou akci, na kterou předmětná vyhláška nedopadá. Neztotožňuje se s argumenty, že zvolil jen jiný druh vybírání vstupného pro majitele klubových karet, přičemž se jedná o návštěvníky z řad veřejnosti. Dle stavu zápisů v živnostenském rejstříku je oprávněn podnikat v oboru činnosti – Provozování kulturních, kulturně – vzdělávacích a zábavních zařízení, pořádání kulturních produkcí, zábav, výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí. V tomto smyslu uskutečňuje žalobce svůj podnikatelský záměr. Ve městě Louny provozuje žalobce celkem 2 diskotéky, a to Ithaka a Imperium. Tyto diskotéky provozuje žalobce za účelem zisku. V této souvislosti nechal vyhotovit pro návštěvníky diskoték klubové karty v hodnotě 5000,- Kč, některým je dle svého uvážení daroval. Do klubu tak mají přístup pouze držitelé těchto karet, nikdo jiný. Nesouhlasí s tím, že by diskotéka byla vždy ze své podstaty veřejnou akcí. V posuzovaném případě jsou na diskotéku vpuštěni jen členové klubu, kteří se prokáží klubovými kartami. O okolnostech, jakým způsobem se taková karta získá, rozhoduje žalobce, coby provozovatel diskotéky. Žalobce je přesvědčen, že je plně na jeho rozhodnutí, zda např. apriori svým známým a blízkým kartu daruje a ostatním zájemcům kartu prodá. Je zcela nerozhodné, zda má, či nemá žalobce takový podnik zaregistrován u Ministerstva vnitra jako občanské sdružení.

Žalobce dále polemizoval s názorem žalovaného, že není oprávněn posoudit zákonnost vyhlášky, neboť tím, je žalobci odmítnut spravedlivý proces a je porušena zásada denegatio iustitiae i zásada subsidiarity. Je na správním orgánu, aby žalobci prokázal porušení veřejného pořádku. Správní orgán I. stupně pouze provedl výslech strážníků, kteří neshledali porušení veřejného pořádku v souvislosti s konáním diskotéky. Z provedených důkazů pouze plyne, že žalobce nezajistil po 2. hodině ranní ukončení diskotéky, avšak tak učinil při vědomí pouze toho, i s ohledem na princip dobré víry, že předmětný článek 2 odst. 1 vyhlášky na provozování soukromého klubu nedopadá. Správní orgány pouze shledaly protiprávní jednání v nedodržení čl. 2 odst. 1 vyhlášky, aniž by konstatovaly nějaké porušení veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí tak nectí pravidla zakotvená v ustanovení § 58 odst. 5 zákona o obcích a samotná vyhláška je v rozporu s čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) i s ustanovením § 10 odst. 2 zákona o obcích.

Obec neměla pravomoc vydat vyhlášku pro danou lokalitu Poděbradova a Frotzlova se zákazem konání diskoték po určité noční či ranní hodině, neboť ke stanovení limitů pro konání veřejně přístupné diskotéky může obec přistoupit pouze s ohledem na zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku. Normotvorná působnost obce v oblasti konání veřejnosti přístupných diskoték je přitom omezena speciálním zákonným ustanovením, jímž je § 13 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. V posuzovaném případě však nehrozí riziko uvedené ve zmiňovaném ustanovení z.č. 379/2005 Sb., neboť se alkoholické nápoje podávají návštěvníkům diskotéky v obvyklé míře. Případy v režimu přestupkového zákona by měly být řešeny s delikventy a nikoliv zákazem diskoték, na které jsou žalobce jakožto oprávněný podnikatel a odvozeně i pronajímatel nebytových prostor, bytostně závislí.

Dále žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 42/05 a stanovisko odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 8/2008 a uvedl, že diskotéky provozuje po dobu více než 4 let a ve všech ohledech splňuje všechny hygienické a akustické

normy. Toto by mohl potvrdit znalec, kterého k zodpovězení této otázky měl správní orgán I. stupně podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) přizvat. Sousedé jsou de facto jedinými stěžovateli na konání diskoték, ovšem existují stovky spokojených návštěvníků diskoték, proto je na místě na pořádání takové zábavy např. do 5 hod. ráno nazírat jako na věc ve veřejném zájmu.

Dle žalobce není provoz diskotéky podobně jako u hostinské činnosti sama o sobě činnost narušující veřejný pořádek, kterou by v posuzovaném případě bylo možno regulovat takto striktně právním předpisem obce a vymoci si tak tímto aktem veřejný pořádek. Obec má možnost uložit narušovatelům nočního klidu pokutu za narušení veřejného pořádku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), přičemž žalobce odkázal na stanoviska č. 18/2007 a č. 8/2008 odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra. Dále žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 45/06 a z tohoto nálezu dovodil, že je zjevným zneužitím působnosti obce, když zakáže konání diskoték v místě, kde jsou v pořádku všechny akustické normy a není soustavně narušován noční klid. Je jistě i obecným (veřejným) zájmem, aby zejména mladí lidé měli možnost navštěvovat diskotéku a bavili se v pátek a v sobotu až do 5 hodin ráno, jak je to obvyklé. Žalobce dále namítl, že byl diskriminován, neboť subjektu Retro Club byla výjimka z povinnosti ukončit provoz ve stanovené době povolena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Podle čl. 2 odst. 1 vyhlášky měly být diskotéky ukončeny do 2.00 hod., neboť se jednalo o diskotéky, které zahájily provoz v sobotu. Z dokladů však vyplývá, že ukončeny ve 2.00 hod. nebyly, což bylo jednoznačně doloženo svědeckými výpověďmi jednotlivých policistů. Argumentaci, že se jedná o soukromou akci, využívá žalobce dle žalovaného pouze za účelem možného vyhnutí se postihu za své deliktní jednání. Dle přípisu OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. (dále jen „OSA“) má žalobce navíc udělenou licenci k provozování veřejné hudební produkce, jakožto pořadatel diskoték v Disko Musicland Louny, Poděbradova 1135. Na svých internetových stránkách www.impo.cz provádí veřejnou prezentaci diskotéky. Činnost pořádání diskoték souvisí s podnikáním žalobce a diskotéku, jak sám uvádí, provozuje za účelem zisku. Správní orgán ve svém rozhodování vycházel z platné a účinné vyhlášky. Pokud byl žalobce přesvědčen o nezákonnosti vyhlášky, měl možnost podat návrh k Ministerstvu vnitra na zjednání nápravy. Taktéž mohl podat žalobce ústavní stížnost k Ústavnímu soudu. Žalovaný aplikoval vyhlášku jako platný a účinný předpis, který dle jeho názoru není v rozporu se zákonem. Vyhláška byla městem Louny vydána dle ustanovení § 10 písm. b) zákona o obcích a město tak využilo práva v rámci samostatné působnosti regulovat jednu z oblastí veřejného pořádku. Žalovaný se nedomnívá, že závazné podmínky by byly stanoveny nepřiměřeně ve vztahu k danému podniku žalobce a ve vztahu k rozsahu, jakým je způsobilý narušit veřejný pořádek v obci. Vyhláška splňuje i obecná kritéria kladená na právní předpisy, vyplývající z pojmu demokratického právního státu dle Ústavy. Reguluje záležitosti v zájmu obce a občanů obce (§ 35 zákona o obcích). Ovšem toto hodnocení je pouze nad rámec vyjádření, neboť nemá vliv na samotné řízení o správním deliktu a z tohoto řízení vzešlé rozhodnutí.

Z jednání soudu právní zástupce žalobce sebe i svého klienta omluvil.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání setrval na vyjádření žalovaného a navrhl zamítnutí žaloby.

Při tomtéž jednání soud provedl rekapitulaci žalovaným předloženým správním spisem. Vedle toho soud přikročil i k provedení důkazů listinami z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a to zprávou OSA ze dne 15.5.2012, č.j. VP/120262/2012/HP, a přiloženými kopiemi návrhu na uzavření licenční smlouvy ze dne 7.12.2009 a výzev k zaplacení bezdůvodného obohacení s přílohami za období od 1.1.2009 do 31.12.2009 a za období od 1.1.2010 do 30.6.2010, obě ze dne 24.6.2010. Dále soud provedl důkaz fotografiemi vstupu diskotéky Imperium pořízených dne 14.6.2009 a zprávy OSA ze dne 9.12.2009 z přestupkového spisu Městského úřadu Louny sp. zn. 711/2009. Dále byl proveden důkaz výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 12.6.2012 ve vztahu k žalobci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovaný postoupil soudu správní spis, z něhož soud zjistil tyto podstatné okolnosti. Městská policie Louny podala Městskému úřadu Louny dvě oznámení o přestupku podle § 46 přestupkového zákona, kterých se měl dopustit žalobce tím, že dne 25.7.2010 a dne 1.8.2010 nedodržel stanovenou dobu ukončení hudební produkce dle vyhlášky. Dne 1.10.2010 bylo provedeno ústní jednání za účasti právního zástupce žalobce a svědků L. K. a P. Š. Při tomto ústním jednání právní zástupce žalobce uvedl, že obec při vydání vyhlášky překročila svou věcnou působnost, neboť nedodržela dikci § 10 písm. b) zákona o obcích. Dále uvedl, že žalobce je řádně zapsán v živnostenském rejstříku jako fyzická osoba podnikatel, podniká oprávněně v oboru činnosti provozování kulturně-vzdělávacích zařízení a pořádání kulturních produkcí a zábav a předmětnou vyhláškou je mu bráněno v jeho podnikatelské činnosti. Dále právní zástupce žalobce konstatoval, že žalobce provozuje dvě diskotéky v útrobách domu č. p. 1135, které navštěvují držitelé klubových karet, a proto se jedná o čistě soukromé akce. Při pořádání diskoték jsou všechny hygienické a akustické normy v pořádku. Poukázal rovněž na skutečnost, že v obci Louny se nacházejí podobné podniky a nonstop bary, na které předmětná vyhláška nedopadá. Vyslechnutí svědci potvrdili, že diskotéka byla v předmětných dnech v provozu i po stanovené době. OSA v dopise ze dne 9.12.2009 (založeném v přestupkovém spise č.j. 711/2009) sdělil, že žalobce je pořadatelem diskoték Disko Musicland Imperium Louny, Poděbradova 1135. Pro období od 1.1.2009 do 30.6.2010 zažádal žalobce o udělení licence k užití hudebních děl na kapacitu 100 osob, vstupné 0,- Kč. Tato výše vstupného bude předmětem dalšího jednání se žalobcem. Dle uvedeného dopisu OSA se z hlediska zákona č. 121/2000Sb., o právu autorském (dále jen „autorský zákon“) jedná o veřejnou produkci, žalobce pouze zvolil jiný způsob vybírání vstupného. Ze soudem vyžádané zprávy OSA ze dne 15.5.2012 vyplývá, že žalobci byla na základě jeho žádosti ze dne 7.12.2009 vystavena licenční smlouva na opakované diskotéky v období od 1.1.2009 do

30.6.2010 v provozovně Music Land Imperium, Poděbradova 1135, Louny. Žalobce licenční smlouvu nepodepsal a ani nezaplatil. Z návrhu na uzavření licenční smlouvy podle § 46 a § 101 autorského zákona ze dne 7.12.2009 označeného jako Žádost o svolení k užití hudebních děl s textem autorů zastupovaných OSA a o svolení k užití děl autorů zastupovaných DILIA a OOA-S při provozování televizního vysílání – Veřejné hudební produkce s reprodukovanou hudbou soud zjistil následující. Žalobce v tomto návrhu uvedl místo konání hudební produkce – Disko Imperium Louny, datum konání od 1.1.2009 do 30.6.2010 v sobotu, kapacita 100, vstupné 0,- Kč. Na fotografiích ze dne 14.6.2009 založených na čl. 3 přestupkového spisu č.j. 711/2009 je vyfocen vstup do provozovny a nápis Imperium music land, s provozní dobou v pátek a v sobotu od 21.00 hod. do 05.00 hod., bez uvedení jakýchkoliv podmínek pro vstup. Z výpisu z živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobce má mimo jiné oprávnění k provozování kulturních, kulturně-vzdělávacích a zábavních zařízení, pořádání kulturních produkcí, zábav, výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a podobných akcí.

Podle § 10 písm. b) zákona o obcích může obec povinnosti ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku.

Podle § 58 odst. 4 zákona o obcích může obec uložit pokutu až do výše 200 000 Kč právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce.

Podle čl. 1 je vyhlášky předmětem vyhlášky stanovení závazných podmínek pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték a jiných kulturních akcí (dále jen „veřejnosti přístupné akce“) v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku.

Podle čl. 2 odst. 1 vyhlášky veřejně přístupné akce pořádané ve vnitřních prostorách budov lze provozovat v lokalitách vymezených v příloze č. 1 pouze

- v pracovních dnech v době od 12.00 hodin do 22.00 hodin
- v pátek, v sobotu a ve dnech předcházejících dni státního svátku a ostatního svátku v době od 12.00 hodin do 02.00 hodin.

Podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky k zajištění veřejného pořádku při pořádání veřejnosti přístupných akcí dle odst. 1 tohoto článku se stanovuje závazná podmínka zákazu otevírání oken a vstupních dveří (mimo příchod a odchod osob) budovy po 22. hodině.

Z obrázku č. 1 přílohy č. 1 vyhlášky je patrné, že do vymezené lokality patří i ulice Poděbradova.

Žalobce ve své žalobě předně namítl, že se na něj vyhláška nevztahuje, neboť se v jeho případě nejedná o veřejně přístupnou akci (diskotéku), ale o akci soukromou. Soud se však s tímto tvrzením žalobce neztotožnil.

Nejprve je třeba vymezit, co je možno rozumět pod pojmem „veřejně přístupný“ uvedeným v ustanovení § 10 písm. b) zákona o obcích a potažmo i v čl. 2 odst. 1 vyhlášky, která jako podzákoný předpis uvedené ustanovení zákona o obcích provádí.

Soud má za to, že veřejně přístupnou je taková akce či podnik, která je určena blíže neurčenému okruhu účastníků (návštěvníků), tj. všem obyvatelům bez rozdílu, byť po splnění

určitých obecných podmínek (nejčastěji zaplacení vstupného, překročení určité věkové hranice či výšky v případě atrakcí zábavních parků atd.). Naproti tomu u soukromé akce je okruh účastníků již dopředu vymezen a tyto účastníky lze již před konáním akce individualizovat. Soukromé akce jsou typicky vázány na pozvání, které je určeno jen určitému okruhu osob (např. členům občanského sdružení).

Touto optikou nahlížel soud na diskotéku provozovanou žalobcem. Žalobce sám, jak v žalobě, tak prostřednictvím právního zástupce do protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně uvedl, že diskotéka je sice přístupná jen členům klubu držícím klubovou kartu, tato karta je však zájemcům prodávána. Žalobce ji dále dle svého uvážení daruje či dá jako cenu do soutěže. Uvedený přístup se však nijak neodlišuje od distribuce vstupenek na veřejně přístupné akce, přičemž vstupenky mohou být i ve formě permanentek, opravňujících držitele k opakované návštěvě. Rozsah prodejnosti a dostupnosti klubové karty vyplývá ze samotných tvrzení žalobce, neboť sám uvádí, že je na fungování diskotéky existenčně závislý, má ji jako předmět podnikání, je určena především mladým lidem, kteří mají právo se bavit do 5 hodin ráno a existují stovky spokojených návštěvníků. Vzhledem k tomu, že nejsou stanovena žádná kritéria pro členství v klubu a žalobce je sám ani netvrdí, je patrné, že v zájmu zvýšení své podnikatelské bilance má zájem na maximálním množství návštěvníků a tím i zvýšení zisku. K tomu je třeba poukázat na to, že právě dosažení zisku, v daném případě odvíjející se evidentně od návštěvnosti diskotéky žalobce, je účelem podnikání (srov. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Ze zpráv OSA i z návrhu na uzavření licenční smlouvy je patrné, že žalobce disponoval svoji diskotékou jako veřejně přístupnou, neboť požádal o uzavření licenční smlouvy na veřejnou hudební produkci, aniž by například využil bezúplatnou zákonnou licenci pro užití díla při občanských obřadech dle § 35 odst. 1 autorského zákona, kterého mohou využít právě různé kluby či občanská sdružení při svých interních akcích. Stejně tak ani nápisem u vstupu diskotéky žalobce nebyl vstup návštěvníků nikterak omezen. Byť byla fotografie pořízena před spácháním nyní projednávaných správních deliktů, z tvrzení žalobce i okolností případu vyplývá, že tato diskotéka byla provozována nejméně od počátku roku 2009 ve stejném režimu přístupnosti. Pokud jsou kritéria vstupu nastavena natolik volně, že vyjma osob, kterým žalobce odmítne prodat klubovou kartu, mají přístup všichni zájemci, jde o akci veřejně přístupnou. Samotná výše vstupného či cena klubové karty nemá na posuzování veřejné přístupnosti podniku vliv, neboť výběr vstupného či jiných forem plateb, jimiž je vstup podmiňován není stěžejním kritériem pro posouzení veřejné přístupnosti.

Soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter diskotéky žalobce, která je přístupná neurčitému množství blíže neurčených osob, se jedná o podnik veřejně přístupný a tedy spadající pod režim veřejně přístupné diskotéky uvedené v § 10 písm. b) zákona o obcích i čl. 2 odst. 1 vyhlášky.

V daném případě je vyhláška podzákonným právním předpisem, jehož platnost a účinnost žalobce nezpochybňuje. Ke zrušení obecně závazné vyhlášky je podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy příslušný Ústavní soud. Do doby zrušení obecně závazné vyhlášky jsou adresáti tohoto právního předpisu včetně správních orgánů povinni se jím řídit. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Z uvedeného tak vyplývá, že se soud na rozdíl od správního orgánu může posuzovat soulad vyhlášky se zákonem o obcích a případně s jinými právními předpisy.

Dále bylo třeba na základě námitek žalobce posoudit, zda město Louny nepřekročilo při vydávání vyhlášky své pravomoci svěřené zákonem.

V nálezu ze dne 22.4.2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06, odst. 26 a 30 (www.usoud.cz) Ústavní soud konstatoval, že „v souladu s principem proporcionality obecně platí, že obec by neměla zákazy (vzhledem k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 69/04, s výjimkou prostituce) formulovat plošně, ale vždy jen v nejméně omezujícím rozsahu. To znamená, že by měla regulaci určitého chování vztahovat zásadně na určitá, ve vyhlášce vymezená místa, případně doby, s přihlédnutím k povaze chování a jeho způsoblosti (významnou měrou) narušit veřejný pořádek v obci. Příkladem může být regulace činností narušujících veřejný pořádek hlukem. Hlučná činnost bude ve větší míře narušovat veřejný pořádek v rezidenční zóně, ale ve výrazně menší míře bude působit rušivě v zóně průmyslové, kde nikdo nebydlí, nebo v oblasti koncentrace zábavních podniků, kde lze očekávat vyšší práh hluku. Je všeobecně známo, že stejná hladina hluku působí jinak v denní době pracovního dne, jinak ve dnech pracovního klidu, či v noci. Svou roli bude hrát i povaha hlučné činnosti. Například regulace hlasitých projevů se může dostat do kolize s ústavní garancí svobody projevu. V takovém případě musí být regulace ve vztahu přísné proporcionality ke sledovanému cíli, přípustnému podle čl. 17 odst. 4 Listiny. Jinými slovy, pokud by Ústavní soud do budoucna připustil plošně formulované zákazy, aniž by obec byla povinna potřebu takové plošné regulace zdůvodňovat, hrozila by územní partikularizace veřejného práva podle územních obvodů jednotlivých obcí. K plošným zákazům, které je třeba učinit bez ohledu na místní zvláštnosti, slouží primárně zákon. Existenci místních specifik a potřeb na ně reagovat určitým regulačním způsobem naznačuje právě omezení zákazu pouze na určitá místa v obci, či na určité doby, nejlépe v kombinaci obojího. Plošné zákazy naopak naznačují svévoli, nerespektování principu proporcionality a osobování si pravomoci přijímat obecné regulace, které by, v souladu s principem jednotného právního řádu, měly platit zásadně stejně pro celé území unitárního státu.obec má pravomoc, v obecně závazné vyhlášce, vymezit odlišně dobu nočního klidu v pracovních dnech a ve dnech pracovního klidu, demonstrativně vyjmenovat činnosti, které noční klid narušují, spolu se stanovením povinnosti zdržet se těchto činností ve vymezené době, případně na vymezených místech na území obce [§ 10 písm. a) a písm. b) zákona o obcích].“

Dále Ústavní soud v nálezu ze dne 21.10.2008, Pl. ÚS 46/06, odst. 25 (www.usoud.cz) dospěl k názoru, že i lidskému zdraví neškodlivé formy hluku vznikající při činnostech, které jsou státní správou nepostižitelné, mohou být regulovány obecně závaznou vyhláškou, sleduje-li legitimní cíl v rámci věcně vymezené oblasti ustanovením § 10 písm. b) zákona o obcích.

V nálezu Ústavního soudu ze dne 8.6.2010, Pl. ÚS 58/05, odst. 39 a 40 (www.usoud.cz) Ústavní soud konstatoval, že „...úprava veřejné produkce hudby a stanovení denní a noční doby, kdy je přípustná veřejná produkce hudby, nereguluje přímo provozování podnikatelské činnosti jako takové, a je nepochybně způsobila vést ke sledovanému účelu, jímž je konkrétně ochrana veřejného pořádku před negativními důsledky hlučných činností. Proto Ústavní soud na rozdíl od regulace provozní doby hostinských zařízení této části návrhu nevyhověl a napadené ustanovení považuje za vydané v rámci zákonem stanovené působnosti.“

Z nálezu Ústavního soudu ze dne 8.3.2007, Pl. ÚS 42/05, na který odkazuje žalobce, vyplývá, že napadená obecně závazná vyhláška města Kladna byla zrušena pouze pro nepřípustnou regulaci hostinské činnosti, nikoliv pro regulaci veřejné produkce hudby. Soud

má tedy za to, že tento případ na předmětnou věc nedopadá. Rovněž tak na věc nedopadá nálezný Ústavního soudu ze dne 11.12.2007, Pl. ÚS 45/06, který se zabýval ústavností vyhlášky města Jirkova regulující úpravu zeleně.

Na základě shora uvedené judikatury a pravidel z ní vyplývajících, dospěl soud k závěru, že vyhláška byla vydána v rámci pravomoci města Louny, neboť ustanovení § 10 písm. b) zákona o obcích opravňuje výslovně obec k regulaci veřejně přístupných diskoték, a tím i k úpravě doby konání této akce. Jak vyplývá zejména z čl. 2 odst. 2 vyhlášky, tato byla vydána s legitimním cílem omezit rušení okolo bydlících obyvatel hlukem, což lze považovat za cíl směřující k zajištění veřejného pořádku. V daném případě město Louny při regulaci provozní doby nepostupovalo plošně, ale selektivně, a to jak ve vztahu k době pořádání veřejně přístupných akcí, včetně diskoték, tak ve vztahu k vybraným lokalitám, do nichž spadá i diskotéka žalobce. Dále, jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, vyhláška neporušuje právo žalobce podnikat zaručené v čl. 26 odst. 1 Listiny, neboť se ho přímo nedotýká.

Poté, co soud dospěl k závěru, že diskotéka provozovaná žalobcem na adrese Poděbradova 1135, Louny spadá do působnosti vyhlášky a tato vyhláška byla vydána v rámci pravomoci a působnosti města Louny, musel se soud zabývat tím, zda žalobce porušil ustanovení čl. 2 odst. 1 vyhlášky, za což mu byla uložena pokuta podle § 58 odst. 4 zákona o obcích.

Ve světle těchto skutečností pak je zcela bez významu, že na základě uvedené vyhlášky byla výjimka z povinností uložených vyhláškou povolena jinému klubu, odlišnému od žalobce, neboť tento předpis uvedenou výjimku umožňuje.

Čl. 2 odst. 1 vyhlášky stanovuje povinnost ukončit provoz určitých veřejně přístupných akcí konaných v pátek a v sobotu do 02.00 hodin následujícího dne. Žalobce nezpochybňuje v žalobě, že neukončil ve stanovenou dobu diskotéku. Lze mít tedy za prokázané, a to i s ohledem na výsledky svědků, že žalobce coby pořadatel diskotéky porušil povinnost uvedenou v čl. 2 odst. 1 vyhlášky ukončit provoz diskotéky ve stanovenou dobu. K naplnění objektivní stránky tohoto deliktu postačuje porušení povinnosti ukončit ve stanovenou dobu veřejně přístupnou akci (diskotéku), narušení veřejného pořádku v souvislosti s porušením této povinnosti nepatří mezi znaky tohoto správního deliktu. Z tohoto důvodu nebylo nutné ani provádět dokazování ve správním řízení ve vztahu k dodržování hygienických limitů či narušení veřejného pořádku.

Ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích umožňuje uložit pokutu za porušení obecně závazné vyhlášky až do výše 200 000,- Kč. S ohledem na to, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč, byla uložena ve stanoveném rozsahu.

Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o moderaci trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Vedle toho soud dodává, že žalovaný své rozhodnutí, a to jak z hlediska výroku i vině, tak i z hlediska výroku o sankci, náležitě zdůvodnil, a proto žalobcovu námitku ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí (patrně pro nedostatečné zdůvodnění) soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou.

Závěrem lze poznamenat, že pokud žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí

odkazoval na internetové stránky, na nichž je diskotéka žalobce propagována, je nutno podotknout, že žalovaný tyto internetové stránky nijak nezachytil (např. vytištěním) a neprovedl s nimi tak důkaz ve správním řízení. Žalovaný nebo správní orgán I. stupně tak mohli již v řízení před nimi takto učinit a podstatně tak změnit důkazní situaci a zvýšit tak přesvědčivost svých rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová